

Марта Нагірна

(14 р., Великовільшаницька ЗОШ I-III ст., с. Велика Вільшаниця, Золочівський р-н, Львівська обл.)

Світ... Який він величний і безмежний. Сповнений красою та дивовижними барвами. Він надихає людей на необмежений політ у казку, захочує до розвитку прекрасного, спонукає пізнавати нові місця. Може полонити і захопити у феєрію дощу, показати різнобарв'я веселки. Його можна порівняти із музичною композицією, яка написана генієм. Але ніхто не знає, що може статися в ньому цієї секунди...

Світ, який на перший погляд досяг вершини досконалості, насправді не такий вже і прекрасний. Всі кажуть, що в процесі еволюції він змінився, і це так. Серед його позитивних сторін можемо побачити безліч негативу. Змінилось все і всі. Ось, наприклад, людина, її характер, поведінка, моральні цінності. XXI століття зіграло злий жарт з усіма, воно перетворило людство на пусту, бездушну сіру масу, яка загубилась і не може знайти вихід у собою ж створених проблемах.

Але зараз я б хотіла написати про біль, який неначе лезо пронизує в саме серце. Біль, який змусив багатьох замислитись про свою ідеальність. Біль, який, не стосується окремої людини, це рана на тілі цілої держави України. Він сколихнув все людство, торкнувся глибини душі. Став відлунням минулого українського народу.

Мені здається, ще зовсім недавно українці відстоювали свої права й бажання входу в ЄС. Це були мирні акції протесту, які згуртували Захід і Схід, Північ та Південь. Але раптом все перетворилось на братовбивче протистояння.

Майдан... Небесна Сотня... Гинули невинні люди... Розгублена влада не знала, як зупинити це все... Народ піднявся з колін і повстав. Повстав не просто на словах, а на ділі. Ніхто не сподівався, що все затягнеться на такий довгий час... Звичайно, довго можна дискутувати на тему «Хто у всьому винен?». Але зараз не час для цього. Потрібно об'єднатись в одне ціле, потрібно згуртуватись та добитись справедливості. 2013-2014 роки навічно викарбуються в історії як криваві події Майдану.

Та ось настала весна, події, здається, вщухли... але зарано українці сподівались на щасливий кінець. Війна... Схід у полум'ї, Луганська і Донецька області страждають від сепаратистів... Окупований Крим... Це немов страшний сон, від якого неможливо прокинутись, не можна забути. І з кожним днем ситуація загострюється. Але українці незламні, вони стоять на кордонах нашої країни, оберігають життя інших, піклуються про майбутнє своєї неньки-України.

Людина не усвідомлює війни, якщо вона не торкнулась її. І лише тоді зрозуміє, коли вона безжально забере у свої руки дорогу людину. Так і я до кінця не розуміла жорстокого світу війни. Але коли вона безжалісно забрала життя односельчанина, тоді відчула її жах і потворність найпотаємнішими струнами душі та серця. І справді, героями не народжуються, ними стають. Володимир Салівончик був звичайним хлопцем, який жив і

радів кожній хвилині. Кожен житель нашого села Велика Вільшаниця може сказати про нього хороші та добрі слова. Він, не покладаючи рук, працював на благо сім'ї, допомагав іншим всім, чим міг. І коли постукала тривога, не роздумуючи жодної хвилини, пішов захищати Україну. Розумів, що це його обов'язок передовсім як патріота та відданого громадянина держави. Службу проходив під Волновахою. Його друзі за місцем служби бачили в ньому життєрадісну та світлу людину. Але доля розпорядилась зовсім не так, як кожен мріє.

В передзвоні Нового року та Різдва Христового українці чекали радісних звісток і довгоочікуваного миру. Проте в сім'ї Салівончиків несподівано погасла зірка, обірвалося життя молодого патріота. Здавалося б, наставав Новий 2015-ий рік, який має приносити добрі звісточки в українські домівки, проте для сім'ї Салівончиків цей рік розпочався із великого смутку. Грудень 2014 року став датою втрати рідної людини, сина, військового побратима, друга, товариша та хорошого знайомого.

Немає, мабуть, більшого горя для батьків, коли їхня дитина швидше покидає цю неповторну землю, аніж вони. Біль і горе, страх та розпач, які завдала втрата, відчували не лише рідні та односельчани, навіть небеса відреагували на це: сильні пориви вітру, сіре і похмуре небо – усе свідчило проти несправедливості, яка панує на нашій землі.

Дорогою героя проводжали діти, тримаючи в руках запалені свічки, линули сумні акорди військового оркестру, водночас церковні дзвони повідомляли про смутний день, який настав для села. У церкві священники відслужили Панахиду, яку очолив владика Венедикт, і традиційним салютом з автоматів відбулось останнє прощання із героєм – Володимиром Салівончиком.

Я знаю, що він загинув марно, як тисячі, яких вже не повернути. Нині мрією кожного українця є мирне небо над головою. Усі ми рівні перед Богом, і я ніяк не можу зрозуміти, чому починаються війни, навіщо проливається кров. Якщо це все лише для того, щоб правителі показали свою силу – то це жалюгідно, принизливо, дико, і страшно від людської жорстокості, від крижаних сердець. Щодня гинуть люди, які ще вчора очікували на закінчення війни і світлий кінець цієї злої історії. А зараз вони лежать в землі... Хіба так має бути? Хіба це справедливо?

Людино, залишайся в будь-якому випадку людиною, що б не сталося. Люди, схаменіться! Навіщо кровопролиття, навіщо руйнувати міста, спалювати аеропорти, розбивати лікарні, обстрілювати будинки? Наскільки низько в моральному рівні потрібно впасти, щоб віддавати наказ вбивати, знищувати, захоплювати, катувати. Лякає те, що такі люди живуть серед нас, зовнішньо не відрізняються, а всередині – пусто, немає нічого, лише камінь замість серця та спляча совість. Такого почуття як милосердя взагалі немає, а в душі з невимовною силою росте злість. Така людина не здатна на почуття й емоції.

Але я знаю, що все можна змінити на краще. Звичайно, ніхто не чекає швидких змін у світлу сторону, але маленькій краплиночці українці зуміють зібрати свою силу, міць, державу. Події показали, що наш народ володіє мужністю, самопожертвою та сильною вірою в Бога. Молитва – це велика рушійна сила, яка допомагає навіть у найважчі хвилини. Українці пройшли великий шлях до волі та перемоги, ми гідно захищаємо нашу неньку й ніколи й нікому не дозволимо її ганьбити та обкрадати, плюндрувати. Україна як матір, яка виростила та вигодувала синів і дочок своїх, а тепер потребує підтримки і сильного плеча. І хай ворог не сподівається, що ми здамось, цього не буде, ми дійдемо до переможного кінця!

Я, як і Герой Салівончик, мрію про прекрасне майбутнє України. Заплющивши очі, я уявляю безмежні степи, широкі лани, безкраї поля. Боже! Це так прекрасно! Вітер дме в лице, торкаюсь трав, відчуваю п'янкий аромат квітів, слухаю спів пташок та шум струмка. А ось я в Карпатах, на височенних горах йду лісом і дихаю на повні груди. Це повітря немов зцілює душевні рани, допомагає збагнути реальність. Раптом опиняюсь в Криму, які усміхнені обличчя, задоволені люди і все так прекрасно, що не хочеться прокидатись. Проте розумію, що це лиш моя уява, а насправді в країні війна. І ще болючіше стає на серці, затамовую дихання, сльози напливають на очі, а в голові лише одна думка: «Боже, врятуй Україну». Я починаю молитву, після якої стає спокійніше. Потім беру ручку, і на папір лягають рядки, які рвуться з самої глибини душі...

Вернути б тих, кого забрали небеса...
Так тихо, непомітно і неспішно.
А десь у висоті витає їх душа,
Наповнена бажанням й сподіванням,
А в іншого – тече сльоза від неминучого прощання.

Вернути б тих, кого забрали небеса...
Безжально захопили у полон свій,
Де ні надії, ні мрій нема.
Там – тиша, тиша й більш нічого.
Немає там ні доброго, ні злого.

Вернути б тих, кого забрали небеса...
І неважливо, хто людина ця.
Та всі ми йдем до спільного вінця.
Прийшли у світ з нічим
Й підемо без нічого.
Тож не губім життя свого й чужого...

